

Klasa II liceum

W Adwencie rozważamy drogi zbawienia

Cel ogólny

Ukazanie Jezusa Chrystusa jako Drogi i Przewodnika zbawienia.

Zachęcenie do naśladowania Chrystusa w drodze do życia wiecznego.

Cele szczegółowe

Uczeń:

- identyfikuje Adwent z czasem oczekiwania na przyjście Chrystusa,
- wyjaśnia znaczenie słowa „adwent”,
- objaśnia, co to znaczy być „nowym człowiekiem”,
- określa, jak chrześcijanin przygotowuje się na spotkanie z przychodzącym Zbawicielem,
- analizuje przyjście Chrystusa w tajemnicy Wcielenia,
- dowodzi, że Chrystus wzywa nas do pójścia za Nim.

Metody

Dyskusja, analiza tekstu źródłowego, rysunek, refleksja.

Środki dydaktyczne

Pismo Święte; Katechizm Kościoła Katolickiego; Jan Paweł II, *Do młodych*, 2000; plansza.

PRZEBIEG KATECHEZY

Modlitwa

„Panie, przyjdź” – (tekst w podręczniku ucznia) śpiew albo recytacja na tle muzyki refleksyjnej.

„Panie przyjdź”

Nim świt obudzi noc dotykem ciepłych mgieł,

Nim dzień ożywi świat, Panie, przyjdź –

Wołam: przyjdź, uciech mój wzrok

Spokojem jasnych barw.

Nim mnie zachwyci kwiat, Ty przyjdź.

Choć chcę wciąż dalej iść, niewiele mogę sam.

Więc znów podnoszę głos, Panie przyjdź –

Wołam: przyjdź i otrzyj mą

Oblaną łękiem twarz.

Nim znów postawię krok, Ty przyjdź.

I tak poprowadź mnie przez piętra trudnych lat,

Bądź w dzień radością dnia, w nocy snem.

Pomóż mi, o Panie mój, rysować życia kształt.

Bym mógł wciąż naprzód iść, bym trwał.

Wprowadzenie

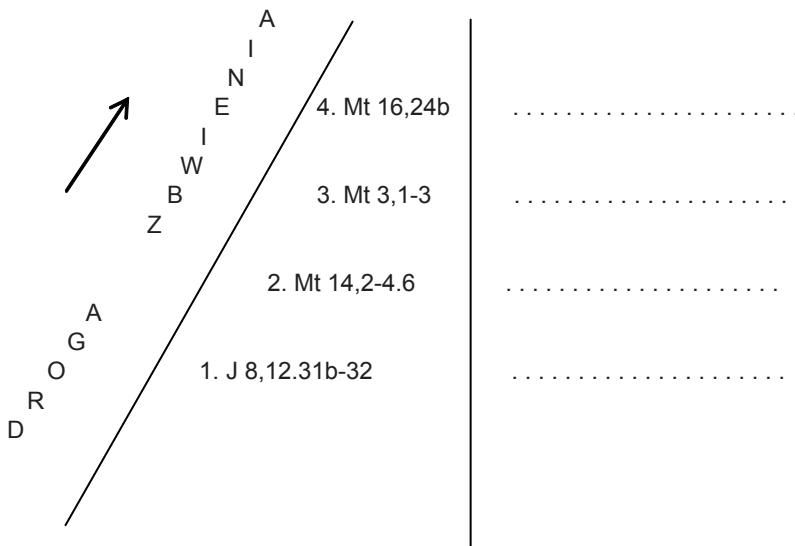
Słowo „adwent” oznacza przyjście, oczekiwanie, czuwanie. Okres adwentu ma przygotować wiernych na święta Bożego Narodzenia.

W adwentowych rozważaniach mszalnych pojawiają się postacie biblijne, jak prorok Izajasz, a także Jan Chrzciciel i Maryja – Matka przychodzącego Zbawcy, oczekująca razem z nami i pouczająca nas, jak szukać dróg Pana. Maryja wskazuje na Syna, jako na jedyną i pewną Drogę do zbawienia. Ona pierwsza idzie tą drogą i wprowadza na nią tych, którzy spotkali Pana i poszli za Nim, dając świadectwo życia.

Rozwinięcie

Posłuchajmy, co Pismo Święte mówi o przybyciu Zbawiciela i o przygotowaniu się człowieka na <przyjście Pana>, o czuwaniu i gotowości pójścia za Nim.

Odczytanie tekstów biblijnych i wspólne uzupełnienie przygotowanej wcześniej planszy. Po odczytaniu każdego z czterech tekstów uczniowie odpowiadają na pytanie: Jaką obrać drogę, by dojść do domu Ojca? Odpowiedzi w formie krótkiego zdania, wpisujemy w schemat drogi na planszy. (Można podobny schemat narysować na tablicy).

1. „<Ja jestem światłością świata. Kto idzie za Mną, nie będzie chodził w ciemności, lecz będzie miał światło życia>. (...) <Jeżeli będziecie trwać w nauce mojej, będziecie prawdziwie moimi uczniami i poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli>” (J 8,12b.31b-32).

2. „W domu Ojca mego jest mieszkań wiele. (...) Idę przecież przygotować wam miejsce. A gdy odejdę i przygotuję wam miejsce, przyjdę powtórnie i zabiorę was do siebie, abyście i wy byli tam, gdzie Ja jestem. Znaście drogę, dokąd Ja idę. (...) Ja jestem drogą i prawdą, i życiem. Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze Mnie” (J 14,2-4.6).

3. „W owym czasie wystąpił Jan Chrzciciel i głosił na Pustyni Judzkiej te słowa: <Nawróćcie się, bo bliskie jest królestwo niebieskie>. Do niego to odnosi się słowo proroka Izajasza, gdy mówi: <Głos wołającego na pustyni: Przygotujcie drogę Panu, dla Niego prostujcie ścieżki!>” (Mt 3,1-3).

4. „(...) <Jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje>” (Mt 16,24).

Podsumowanie katechety.

Kościół w czasie Adwentu kieruje do nas wezwanie, abyśmy „szukali Pana”, bo łączność z Nim jest „życiodajną siłą” i wiedzie do prawdziwego szczęścia.

Odczytanie i analiza tekstów: KKK 29, KKK 30.

„Człowiek może jednak zapomnieć o tej <wewnętrznej i życiodajnej łączności z Bogiem>, może jej nie dostrzegać, a nawet wprost ją odrzucać. Źródła takich postaw mogą być bardzo zróżnicowane: bunt przeciw obecności zła w świecie, niewiedza lub obojętność religijna, troski doczesne i bogactwa, zły przykład wierzących, prądy umysłowe wrogie religii, a wreszcie skłonność człowieka grzesznego do ukrywania się ze strachu przed Bogiem i do ucieczki przed Jego wezwaniem” (KKK 29).

„<Niech się weseli serce szukających Pana> (Ps 105,3). Nawet jeśli człowiek może zapomnieć o Bogu lub Go odrzucić, to Bóg nie przestaje wzywać każdego człowieka, aby Go szukał, a dzięki temu znalazł życie i szczęście. Takie szukanie wymaga od człowieka całego wysiłku jego rozumu, prawości woli, <szczerego serca>, a także świadectwa innych, którzy uczyliby go szukania Boga” (KKK 30).

– Dlaczego człowiek odrzuca dającą życie wieczne wewnętrzną łączność z Bogiem?

– Do czego Bóg wzywa człowieka, który zapomina o Bogu i oddala się od Niego?

Podsumowanie katechety.

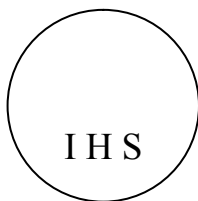
Jan Paweł II zachęca młodych ludzi do wejścia na drogę zbawienia i ukazuje im ważne etapy tej drogi. O jej specyfice mówił w swoim przesłaniu, skierowanym do młodych w 2000 r.

Odczytanie tekstów: 1, 2, 3.

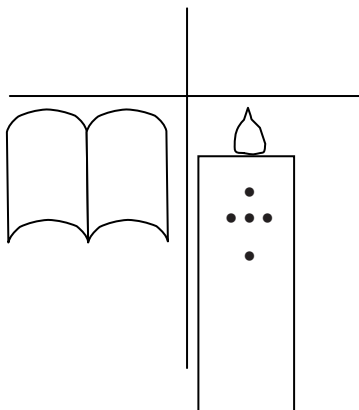
Przed ich odczytaniem mówimy uczniom, aby zastanowili się, jak można wyrazić za pomocą symbolu drogę zbawczą, o której mówi Jan Paweł II w danym fragmencie. Symbole rysujemy na tablicy pod hasłem „Droga zbawcza według Jana Pawła II”.

Np.

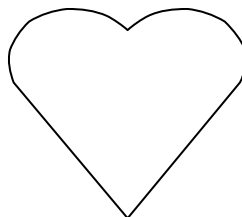
1.

2.

3.

(Symbole zostaną później przerysowane do zeszytu).

1. „W pytaniu Piotra: <Do kogoż pójdziemy?> – zawiera się już odpowiedź dotycząca drogi, jaką należy iść. Jest to droga, która prowadzi do Chrystusa. A do Boskiego Nauczyciela do-trzeć można osobiście. Jest bowiem obecny na ołtarzu w rzeczywistości swojego ciała i swojej krwi. W Ofierze Eucharystycznej możemy zetknąć się, w sposób tajemniczy, ale rzeczywisty, z Jego osobą, czerpiąc z niewyczerpanego źródła Jego życia jako Tego, który zmartwych-wstał” (Jan Paweł II, *Do młodych*, Kraków 2000, s. 15).

2. „Chrystus bowiem jest nie tylko <Nauczycielem dobrym>, który wskazuje drogi życia na ziemi. On jest świadkiem tych ostatecznych przeznaczeń, jakie człowiek ma w Bogu sa-mym. Jest On świadkiem nieśmiertelności człowieka. Ewangelia, którą głosił swoim słowem, zostaje ostatecznie przypieczętowana krzyżem i zmartwychwstaniem w tajemnicy paschalnej. (...) Musisz zdobyć się na pytanie o życie wieczne. Albowiem <przemija postać tego świata>” (Jan Paweł II, *Do młodych*, Kraków 2000, s. 36).

3. „Budowanie cywilizacji miłości wymaga wyraźnej i wytrwałej gotowości do poświęceń, pragnienia, by otworzyć nowe drogi społecznego współżycia, przewyższając podziały i przeciwstawne sobie formy materializmu. Na tym właśnie polega konkretna odpowiedzialność współczesnej młodzieży, z której wyrosną mężczyźni i kobiety jutra, u progu trzeciego tysiąclecia chrześcijaństwa. (...) Wy, młodzi, jesteście mocni Bożą nauką, która zawiera się w Chrystusowej Ewangelii, a streszcza się w modlitwie <Ojcze nasz>. Tak! Jesteście mocni – gdyż ona zaszczerpia w Was miłość, życzliwość, poszanowanie dla człowieka, dla jego życia, godności, sumienia, przekonań i praw. Skoro <znacie Ojca>, jesteście mocni mocą ludzkiego braterstwa” (Jan Paweł II, *Do młodych*, Kraków 2000, s. 74, 86).

Zakończenie

Pan Bóg zawiera z ludźmi Nowe Przymierze w swoim Synu, Jezusie Chrystusie. Przez sakrament chrztu, rozlewa swoją miłość w naszych sercach i czyni z nas <nowego człowieka>, który na wzór Chrystusa powinien ustawicznie poprawiać i kształtować swoje człowieczeństwo. Człowiek jednak wciąż nie dowierza tej bezgranicznej miłości Boga i czuje niepokój, myśląc o rzeczach ostatecznych. Wyraża to na przykład krótki fragment z powieści F. Dostojewskiego „Bracia Karamazow”.

„To przerażające! Jak, jak odzyskać wiarę? (...) Jak tego dowieść? – przyszedł teraz, ojciec, ukorzyć się przed tobą i prosić o pomoc. Bo jeśli i teraz to zaniedbam, nigdy już nikt mi nie odpowie na to. Jak dowieść, że wszyscy są na to obojętni, prawie wszyscy, nikt się teraz o to nie frasuje, tylko ja jedna nie potrafię tego znieść. To mnie dobija!

– Bez wątplenia dobija! Ale dowieść tu nic nie można, można się tylko przekonać.

– Jak? W jaki sposób?

– Doświadczeniem czynnej miłości. Niech się pani stara kochać bliźnich czynnie i bez ustanku. W miarę jak będzie Pani czyniła na tej drodze postępy, będzie się pani równocześnie utwierdzać w wierze w Boga i w nieśmiertelność pani duszy. Skoro zaś dojdzie pani do zupełnego poświęcenia się w miłości do bliźnich, wtedy uwierzy pani na pewno i już żadne zwątpienie nie będzie miało dostępu do jej duszy. Wypróbowany to sposób i pewny” (F. Dostojewski, *Bracia Karamazow*, Warszawa 1959, s. 70).

Służba bliźniemu prowadzi do odkrycia obecności wśród nas Boga Żywego. Człowiek szuka Boga, a On pozwala się znaleźć. Spotkania z Bogiem ubogacają człowieka wewnętrznymi i jednoczą go ze Stwórcą.

Pomyślmy:

- Jakie wydarzenia z mojego życia pozwoliły mi na nowo odkryć Boga i zawierzyć Mu?
- Gdzie szukam Boga i jak Go rozpoznaję?
- Co muszę zmienić w swoim dotychczasowym życiu, by nawiązać bardziej serdeczną przyjaźń z Jezusem?

Zeszyt ucznia

Zapis stanowi schemat drogi zbawienia.

Praca domowa

Przeczytaj fragment Ewangelii Mt 25,31-46 i napisz, co jest najważniejsze w życiu człowieka.

Modlitwa

I choćbyś miał w duszy tysiąc zgryzot, a w sercu morze łez –
znajdź jednak na jego dnie uśmiech.

Położysz go na splakanych oczach, a uśmiechną się.

Położysz go na ustach spragnionych, a wyda się im jak kropla rosy.

Położysz go na serce zziębnięte i ogrzejesz je.

Pokażesz go duszy udręczonej, a ona na moment jeden zapomni o udręczeniu.

Uśmiechem miłości zapełnisz noc bezsenną i pełną zgryzoty,

zetrzesz nim z warg ludzkich słowo przekleństwa.

Uśmiech jest wielkim szczęściem ludzi bardzo biednych, którzy już go w sobie nie znajdują.

Uśmiech jest złotym dzieckiem miłości, a oni mają serca wyschnięte, już bez miłości.

Trzeba im ją przypomnieć.

(K. Makuszyński, *Bezgrzeszne lata*, Warszawa 1948, s. 19)

